

Dumnezeu vizualizează Împărăția Sa Neghina din grâu

Text biblic: Matei 13:24-30, 36-43

Versetul de aur

Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: "Smulgeți întâi neghina și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu." Matei 13:30

Introducere

Expresia „împărăția cerurilor” apare de 32 de ori în Evanghelia după Matei. Aceasta este echivalentă cu expresia „împărăția lui Dumnezeu”, așa cum este folosită de zeci de ori în Evangheliile după Marcu, Luca și Ioan, iar rareori în Matei (Matei 12:28; 19:24; 21:31, 43). Împărăția Cerurilor sau Împărăția lui Dumnezeu nu este definită de teritoriu sau de aparatele guvernamentale. Nu percepe taxe și nu recrutează oameni pentru serviciul militar. Această împărăție este locul unde Dumnezeu domnește ca rege; este stăpânirea autorității sale.

În mod caracteristic, aceste pilde ale împărăției încep cu: „Împărăția cerurilor se aseamănă...”; și se găsesc în majoritate în Matei 13. Textul lecției de astăzi al pildei buruienilor printre grâu este pentru prima dată când Isus folosește această frază introductivă în Evanghelia după Matei.

Contextul lecției

I. Neghina din grâu (Matei 13:24-30)

A. Doi semănători (v 24-25)

Această pildă implică însămânțarea semințelor, așa cum a făcut și prima pildă din lecția trecută. Semănarea semințelor în acel tip, se făcea manual. Grâul și orzul erau semințele de bază în aceea vreme.

Un dușman al fermierului apare acum în pildă. Buruienile pe care le-a semănat dușmanul se referă la o plantă cunoscută sub numele de neghină. Această seamănă foarte mult cu grâul până când se maturizează.

Grâul era o cultura vitală în lumea antică, fiind ingredientul principal al pâinii — alimentul de bază (Deut 32:13-14; Psalmul 147:12-14). Mai mult, era folosit și în comerț (Ezec 27:17) sau pentru plată (Luca 16:1-7; Apoc 6:6). Importanța grâului este reprodușă pe monede antice.

B. Două recolte (v 26-27)

La început, cele două tipuri de plante par identice. Dar diferențele lor devin mai evidente cu timpul. În cele din urmă, slujitorii descoperă că lanul lor este infestat cu buruieni. Spre deosebire de pilda semănătorului (Matei 13:1-9, 18-23), tot pământul din această pildă este fertil și în el crește atât sâmbanța bună, cât și cea rea. Dar când răsare grâul, servitorii recunosc buruienile printre grâu. Acum unele buruieni pot fi așteptate desigur, dar nu în așa mare număr.

C. Două recolte (v 28-30)

Proprietarul știe ce s-a întâmplat. Răspunsul servitorilor este ceva normal: nu trebuie să fim nepăsători în ceea ce privește buruienile.

Proprietarul înțelept respinge sugestia servitorilor. El știe că rădăcinile buruienilor sunt împreună cu cele ale grâului, așa că dacă smulg buruienile ar putea smulge și grâul, așa că cel mai bine este să aștepte până la seceriș. Atunci secerătorii vor smulge neghine, o vor face snopi și o vor arde ca să nu se împrăștie, iar grâul va fi pus în grânare.

II. Fiii Împărăției și fiii celui rău (Matei 13:36-43)

A. Isus vorbește ucenicilor (v 36)

După ce li s-a dat deja o interpretare din pilda cu pământul înțelenit (Matei 13:18-23), ucenicii și-au dat seama că pilda cu neghina are un sens mult mai profund, așa că au cerut ca Isus să le tâlmăcească această pildă.

B. Isus face deosebirea între semințe. (v 37-38)

Isus și-a început explicația spunând că semănătorul este Fiul Omului – o autoidentificare care apare de zeci de ori în cele patru Evanghelii.

Câmpul pe care cade atât sâmbanța bună, cât și cea rea nu este o bucată de pământ, ci mai degrabă lumea întreagă. Pe măsură ce alegoria continuă, aflăm că sâmbanța bună nu este tocmai Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este „sâmbanța” în Matei 13:23. Mai degrabă, sâmbanța bună reprezintă oamenii împărăției. Acești credincioși sunt semnați în întreaga lume pentru ca să rezulte o recoltă. Dar Cuvântul lui Dumnezeu este implicat cu siguranță, deoarece prin proclamarea Cuvântului oamenii devin copiii împărăției.

C. Treierarea finală (v 40-43)

Acest verset rezumă mai detaliat ceea ce spun următoarele două versete. Imaginea verbală a snopilor de neghină smulși și arși corespunde judecății „fiii celui rău” (Matei 13:38). Îngerii îi vor trimite la pedeapsa veșnică. Această judecată finală este sfârșitul timpului!

Spre deosebire de conceptul de răpire a credincioșilor înainte de sfârșitul lumii, Isus prezintă primul lucru pe care-l vor face îngerii Săi cutreierând întregul pământ și îndepărtând tot ceea ce provoacă păcatul. Astfel, cei răi vor fi adunați de îngeri. Și Fiul Omului (Isus) va fi însărcinat să facă secerișul și judecata finală (Apoc 14:14-20).

Nimeni nu și-ar dori o astfel de eternitate, pentru că va fi un loc de plâns de durere și disperare. Isus a dramatizat aceasta ca un timp al scrâșnirii dinților, ca o modalitate de a îndura agonia (Matei 8:12). Dar nu va fi nicio ușurare. Satana, îngerii săi demonici și urmașii săi pământești vor experimenta izgonirea veșnică din prezența lui Dumnezeu la judecata finală.

Viitorul grâului – copiii împărăției – este complet diferit. Ei nu vor suferi foc veșnic, pedepsitor, ci vor avea o glorie eternă, care le permite să strălucească ca soarele (Daniel 12:3). Ei vor fi răsplătiți cu un loc în Împărăția finală a celor măntuiți, Împărăția Tatălui lor. Aceasta va fi comunitatea eternă în care nu există amestec de grâu și neghină, buni și răi. Acolo vor găsi loc numai cei drepti.

CONCLUZII:

Pilda neghinei în grâu explică unul dintre cele mai mari taine ale împărăției: de ce Dumnezeu îngăduie celor răi să prospere alături de poporul său sfânt. Pilda ne învață că Dumnezeu este conștient de răutatea lor, dar el alege să lase o astfel de răutate nejuducată deocamdată.

Pentru urmașii lui Dumnezeu care sunt amestecați cu cei care îl resping pe Dumnezeu, punctul principal din această pildă este că trebuie să înțelegem că neghina din grâu este numai temporară, apoi vine judecata veșnică.

Chiar și așa, Isus ne-a învățat în această pildă că Dumnezeu nu ignoră aceste nedreptăți. Dar nu ar trebui să ne grăbim ca cel rău să fie pedepsit mai mult decât dorește El (2 Petru 3:9; Apocalipsa 6:10). Ar trebui să ne amintim că dacă Dumnezeu s-ar răzbuna imediat pe o persoană pentru fiecare păcat comis, noi, copiii Împărăției, am fi pedepsiți zilnic. Timpul lui Dumnezeu este doar atât: un plan pe care El îl determină și îl controlează în moduri dincolo de înțelegerea noastră. „Recolta (secerarea)” celor răi și a celor drepti va veni la vremea potrivită de Dumnezeu.

Ce trebuie să memorăm: Tu poți să fii neghină sau grâu, nu este cale de mijloc.